

מבט מעודד: "אריק אמיגו"

אריק אינשטיין נגע בנו באופן שגרם לכל אחד מאתנו תחושת קשר אישי עם הזמר והאיש. כמו הקשר למדינה, או לקבוצת כדורגל. כשהוא נפרד מאתנו, רבים מאתנו עסקו בחיבור שלהם לשיר או לאלבום שלו, שסימנו ציון דרך או פרק בחייהם.

לנו, בברור חיל, היתה זכות לקבל אותו ישירות, נטו. זה היה בתחילת שנות השמונים. הקיבוץ היה אז בשיא הפריחה, לא מודע לצונאמי המשבר המתקרב. באותה תקופה כיכבה בארץ המוסיקה הברזילאית. מתי כספי, הפרברים, אליי ישראלי – כולם גלשו על הגל המצלח. תוכנית הרדיו "ארץ טרופית יפה", עם שירים מתורגמים מברזיל, זכתה להצלחה וצולמה לטלוויזיה אצלנו על הדשא הגדול מול חדר האוכל. להקת הסמבה של הקיבוץ יצאה למופעים ברחבי הארץ, וגם הגיעה לטלוויזיה. אנשי הברנג'ה התאהבו בקיבוצניקים הברזילאים. והם התחילו להגיע אלינו, הביתה.

וכך, בימי שישי בערב, היו מתכנסים על הדשא של סלבה (כן, הפרשן מערוצי הספורט, שהיה אז חבר קיבוץ ומנהיג הלהקה). התאספו שם אריק, ושלוש, ורבים וטובים אחרים. אוכלים שורסקו, שותים קייפיריניה, מתכוננים למשחק הבא של הפועל תל אביב, ואם יש גיטרה – אז גם שרים. אנחנו, אנשי הקיבוץ, באנו, חוינו את הרגע והרגשנו בלב העולם.

בשנת 1982 אריק הקליט עם קלפטר את האלבום "יושב על הגדר", ובו שובץ השיר שכתב "שבחי הסמבה".

אין כמו הסמבה, לתפוס שלווה

אין כמו הסמבה, כן היא חוויה

היא אולי אשליה, אך היא עושה לי טוב

דרום אמריקה על המפה.

אולי לא מילים ממש גדולות, אבל הן יצאו מהלב וכך, כנראה, חדרו להמון לבבות. לקראת סוף השיר נשמע קולו של סלבה מדבר בפורטוגזית אל "אריק אמיגו" ומודה לו ולאזקי קלפטר על השיר המקסים. ביחד הם מבכים את ההפסד של נבחרת ברזיל במונדיאל שנערך באותה שנה, ומסיימים בהרמת כוסית בפורטוגזית - "סרבה!".

שנה לאחר מכן, אריק צולם לעטיפת התקליט "שביר" עם החולצה של ברור חיל. לנו נשארה התמונה על העטיפה, והזיכרון של אריק אצלנו על הדשא.

עודד פלוט, מנכ"ל המועצה

